

Μια παρτίδα ακόμα

του Θοδωρή Τσάτσου

1

Τίποτα πιο ενοχλητικό απ' το να συμβαίνουν ασυνήθιστα πράγματα. Είχε διακόψει κάθε σχέση με το ασυνείδητο τόσα χρόνια και τον ξύπνησε ένα όνειρο. Δεν θυμόταν ούτε ένα καρέ του ονείρου. Ενοχλητικό. Του αρκούσε πως τον είχε ξυπνήσει. Δεν είχε νόημα να προσπαθήσεις να φτιάξεις κάτι σπασμένο. Αν η ρουτίνα σπάει, τότε δέξου το και πήγαινε πάρα κάτω.

Σηκώθηκε ανόρεχτα κι έφτιαξε καφέ και χυμό πορτοκάλι. Πάτησε μηχανικά σχεδόν το play στο στέρεο. Δε θυμόταν τι άκουγε την τελευταία φορά. Θυμόταν όμως πως δεν είχε βγάλει από μέσα το cd, όποιο κι αν ήταν. Κούνησε επιδοκιμαστικά το κεφάλι ακούγοντας τις πρώτες νότες.

Τα κομμάτια περνούσαν το ένα μετά το άλλο χωρίς να τραβούν την προσοχή του. Είχε βαλθεί να καθαρίζει το γραφείο του σαν να ήταν το πιο σημαντικό πράγμα στη γη. Πετούσε χαρτιά, ξεχώριζε χαρτιά, διάβαζε χαρτιά. Δεν το παραδεχόταν, αλλά τον είχε ταραξει η διακοπή της νυχτερινής του ρουτίνας.

Ένα από τα μεγαλύτερα πλεονεκτήματα που έβρισκε στη ζωή του τα τελευταία χρόνια, ήταν πως κατάφερνε να αφήσει απ' έξω το απρόοπτο. Ζούσε μόνος, δούλευε μόνος, σκεφτόταν μόνος, αποφάσιζε μόνος. Είχε τον έλεγχο.

Δέκα χρόνια πριν το αποφάσισε να κατοικήσει ξανά στο πατρικό του. Από την παλιά, βαριά επίπλωση των γονιών του που έπνιγε το χώρο, κράτησε ελάχιστα. Ασχολήθηκε καιρό με την αντικατάσταση των επίπλων

με νέα που θα ανταποκρίνονταν στα αισθητικά του κριτήρια. Χρειαζόταν ένα όμορφο φρούριο να στεγάσει εκείνον και τα χιλιάδες βιβλία που έφερνε μαζί του. Απομακρυσμένο από τα άλλα σπίτια της γειτονιάς, άνετο για ένα άτομο και βολικό για να μεταφέρει τη δουλειά του, που έτσι κι αλλιώς γινόταν εξ ολοκλήρου από όπου ήθελε, χωρίς να είναι αναγκασμένος να έρχεται σε επαφή με κόσμο.

Συνήθως επικοινωνούσε γραπτώς όταν χρειαζόταν κάτι. Σπανίως, στις πολύ δύσκολες μέρες, μόνο όταν ήταν απαραίτητο κάποιο τηλέφωνο στους συνεργάτες.

Γελούσε κάθε φορά που άκουγε τους αφορισμούς που επιφύλασσαν οι άνθρωποι στα τεχνολογικά επιτεύγματα. Όποτε διάβαζε φλογερά άρθρα για την αποξένωση του σύγχρονου ανθρώπου από τον κόσμο και τον εαυτό του εξαιτίας της τεχνολογικής ανάπτυξης, εκείνος σκεφτόταν πως θα χρωστούσε αιώνια ευγνωμοσύνη στους μάγους που το μυαλό τους γέννησε τα εργαλεία που του έδιναν ακριβώς αυτή την υπέροχη δυνατότητα της απομόνωσης.

Απομόνωση ήταν η σωστή λέξη, όντως. Η αποξένωση δραματοποιούσε αναίτια την κατάσταση που βίωνε.

Δεν είχε κανένα πρόβλημα με τους ανθρώπους, όπως πολλοί τον κατηγορούσαν πίσω από την πλάτη του. Δεν τους χρειαζόταν απλώς. Είχε περάσει ατέλειωτες ώρες με την παρέα, με φίλους, με...

Ήταν χορτασμένος από την συντροφιά κάθε είδους και τα θέλγητρά της. Τώρα είχε τα βιβλία του, τη μουσική του, τις ταινίες του, τις σκέψεις του. Ήταν υπεραρκετά για να γεμίζει κανείς ποιοτικά τις ώρες που του περίσσευαν. Το φαγητό, το σεξ, τα ψώνια και άλλες τέτοιες ανθρώπινες ανάγκες, ευτυχώς είχαν πάψει από πολύ καιρό να απαιτούν πολύ χρόνο. Μπορούσαν να ρυθμίζονται στον χρόνο, τον τόπο και τη συχνότητα που επιθυμούσε κανείς.

Το πρωί ήρθε αθόρυβα κι εκείνος συνέχιζε να βασανίζει τα χαρτιά του γραφείου του. Το κουδούνι, ήταν ο δεύτερος πιο σπάνιος ήχος που θα περίμενε κανείς να ακούσει σε εκείνο το σπίτι. Μία φωνή που του ζητούσε επιτακτικά να του ανοίξει ήταν ο πρώτος. Ως εκ θαύματος εκείνη τη στιγμή ακούστηκαν και οι δύο αυτοί ήχοι. Ενοχλητικό.

Σάστισε τόσο που δεν σηκώθηκε αμέσως. Ο εγκέφαλος του έψαχνε κάποια λογική που θα μπορούσε να συνταιριάζει αυτά τα βίαια ηχητικά ερεθίσματα που ερχόντουσαν από την εξώπορτά του. Έπαιξε για κάποια λεπτά το παιχνίδι «ας προσπαθήσουμε να φανταστούμε ποιός είναι στην πόρτα μας». Έριξε μια τελευταία ματιά στο χαρτί που κρατούσε και σηκώθηκε. Ένιωσε μια έντονη περιέργεια να δει ποιος είχε τόση ανάγκη να τον συναντήσει. Δεν μπορούσε να σκεφτεί ούτε έναν πιθανό επισκέπτη.

Ο καλοντυμένος ψηλός άντρας που βρέθηκε μπρος του στο άνοιγμα της πόρτας, δεν ήταν βέβαια φίλος, αλλά σίγουρα δεν του φάνηκε άγνωστος. Τον έβλεπε χρόνια τώρα στη γειτονιά. Γνώριζε εξ όψεως τους περισσότερους γείτονές τους. Με κάποιους μάλιστα αντάλλασε και καμιά κουβέντα, περιστασιακά.

«Φαντάζομαι θα σας ξενίζει η επίσκεψή μου στο σπίτι σας».

«Θα ήμουν ψεύτης αν ισχυριζόμουν κάτι διαφορετικό».

«Σας ενοχλώ;»

«Το ενοχλώ είναι μάλλον κάπως βαρύ. Ας πούμε, πως με φέρνετε σε κάποια αμηχανία· όπως μάλλον θα γνωρίζετε, δεν είμαι συνηθισμένος σε επισκέψεις και επιπλέον δεν έχω καμία σχέση μαζί σας».

«Η αφοπλιστική σας ειλικρίνεια είναι διαβόητη στη γειτονιά».

«Δεν γνώριζα πως υπάρχει οτιδήποτε σε σχέση με εμένα που θα μπορούσε να αποτελεί αντικείμενο ενδιαφέροντος για οποιονδήποτε».

«Είστε πολύ σεμνός».

«Κάθε άλλο. Απλώς πίστευα πως οι γείτονες θα αδιαφορούν εντελώς, για κάποιον που τους αντιμετωπίζει με την ίδια παγερή αδιαφορία. Είμαι μάλλον λάτρης της δικαιοσύνης».

«Το ήξερα πως θα είστε απολαυστικός συνομιλητής».

«Θέλετε δηλαδή να μου πείτε πως ξυπνήσατε σήμερα το πρωί με τον διακαή πόθο να διαπιστώσετε τις δυνατότητές μου στην συζήτηση με αγνώστους;»

«Θα μπορούσατε να το πείτε κι έτσι».

«Τι σας φέρνει στο σπίτι μου; Δουλεύω ξέρετε, δεν έχω όλη τη μέρα για ξόδεμα».

«Ξέρετε, από τότε που ήρθατε ξανά να μείνετε εδώ ήθελα να σας πλησιάσω. Ξέρω για την τεράστια βιβλιοθήκη σας, ακούγονται τόσα για την εκκεντρικότητά σας. Φανταζόμουν πως θα είστε πολύ ξεχωριστός. Δεν είχα βέβαια κανένα λόγο να σας μιλήσω, το είπατε και μόνος σας δε γνωριζόμαστε κατά κανένα τρόπο. Θα ερχόμουν σε εσάς μόνο αν υπήρχε κάτι ενδιαφέρον να σας πω».

«Η αλήθεια είναι πως αυτός ο πρόλογος που κάνατε παρουσιάζει κάποιο ενδιαφέρον. Όχι για μένα βέβαια, αλλά αν ήμουν ψυχίατρος θα το έβρισκα σίγουρα αξιοπρόσεκτο».

«Έχετε δίκιο. Ασφαλώς πρέπει να γίνω σαφέστερος. Το ενδιαφέρον λοιπόν που ήρθα να σας πω είναι πως σας επέλεξα ως τον τελευταίο άνθρωπο που θα συναντήσω στη ζωή μου».

«Ξέρετε... Στ' αλήθεια με περιμένει πολλή και σοβαρή δουλειά. Αρκετά διασκεδάσαμε κι οι δυο. Ώρα να συνεχίσουμε την υπέροχη ημέρα μας. Ο καθένας μόνος βεβαίως».

«Αλήθεια, θα είστε ο τελευταίος».

«Θα μονάσετε;»

«Είμαι άθεος».

«Θα μεταναστεύσετε σε κάποια έρημο;»

«Μεταφορικά θα μπορούσε να ειπωθεί κάτι τέτοιο. Κυριολεκτικά; Ύστερα από αυτή την επίσκεψή μου σε εσάς, σκοπεύω να αυτοκτονήσω».

«Τι μου λέτε;»

«Δεν με πιστεύετε;»

«Ξέρετε, έχω διαβάσει πολλά για αυτόχειρες. Τόσα βιβλία, ταινίες. Η αλήθεια είναι πως δεν γνώριζα ότι παίρνουν σβάρνα τα γειτονικά σπίτια για να προαναγγείλουν στους αγουροξυπνημένους γείτονες το... απονενοημένο διάβημα».

«Πραγματικά! Σκοπεύω να το κάνω!»

«Πολύ ωραία, ουδεμία ένσταση. Από μένα είστε ελεύθερος όποια στιγμή το επιθυμείτε».

Ο γείτονας προχώρησε αποφασιστικά προς τη βιβλιοθήκη χωρίς να απαντήσει. Με την έξαψη της έκπληξης ακόμη, αλλά και με μια αίσθηση φόβου για την εντελώς παράλογη τροπή που έπαιρνε η μέρα του, δεν κατάφερε ν' αντισταθεί στον εισβολέα που αλώνιζε στο σαλόνι του.

«Μια που δεν βλέπω να έχετε σκοπό να φύγετε σύντομα, μήπως θέλετε έναν καφέ;»

«Αν δε σας βάζω σε κόπο, θα έπινα έναν καφέ μαζί σας.»

«Εδώ που τα λέμε δεν έρχονται και κάθε μέρα υποψήφιοι αυτόχειρες στο σπίτι μου. Αξίζει έναν καφέ μια τέτοια τιμή, δε νομίζετε;»

Έφτιαξε καφέ και φέτες με μαρμελάδα, προσπαθώντας να αγνοήσει την ένταση που φούντωνε μέσα του. Ένιωθε όλο και μεγαλύτερη περιέργεια για τον ανεκδιήγητο επισκέπτη του.

«Υπέροχος ο καφές σας».

«Χαίρομαι που σας αρέσει. Για πείτε μου. Πώς είναι η αίσθηση του τελευταίου καφέ; Εκτός βέβαια και αν σκοπεύετε να πιείτε ακόμη έναν μόνος σας λίγο πριν...»

«Εσείς μάλλον με περιπαίζετε ακόμη, αλλά εγώ σας λέω πως όντως είναι ο τελευταίος μου και πράγματι η γεύση είναι εξαιρετική».

«Όλο εκπλήξεις είστε, μα την αλήθεια. Δεν περίμενα πως κάποιος που πρόκειται να βάλει τέλος στη ζωή του εντός της ημέρας θα χαρακτήριζε οτιδήποτε εξαιρετικό».

«Θα φταίει προφανώς πως ούτε και οι αυτόχειρες γλιτώνουν από τα στερεότυπα».

«Τι εννοείτε;»

«Σίγουρα θα έχετε ήδη στο μυαλό σας διάφορες σκέψεις για αυτό που σας είπα. Θα πιστεύετε πως θέλω να αυτοκτονήσω από βαθιά θλίψη, κάποια απώλεια ή καταστροφή. Τέλος πάντων, εξαιτίας κάποιου δράματος. Δεν είναι όμως καθόλου έτσι, σας βεβαιώνω».

«Θα σας απογοητεύσω φοβάμαι, αλλά δεν έχω πιστέψει λέξη από όσα μου λέτε. Δεν πήρα ούτε μια στιγμή στα σοβαρά το παραμύθι σας για την αυτοκτονία».

«Δεν μ' ενδιαφέρει να χαλάσω ενέργεια για να σας πείσω. Ο σκοπός μου ήταν απλώς να σας γνωρίσω και να κάνω μια μικρή κουβέντα μαζί σας. Δείτε το σαν ένα μικρό προσωπικό στοίχημα. Ο στόχος μου επετεύχθη και με το παραπάνω. Όλα τα άλλα, είναι δική μου δουλειά».

«Επιμένετε, δηλαδή».

«Για ποιο πράγμα;»

«Θ' αυτοκτονήσετε».

«Υπολογίζω να συμβεί μέσα στην επόμενη μία ώρα».

«Μάλιστα. Κι αν δεν είμαι αδιάκριτος, με ποιο τρόπο θα το πράξετε;»

«Με αυτό εδώ».

Ο επισκέπτης έβγαλε ένα μικρό γυάλινο φιαλίδιο και το εναπόθεσε στο τραπέζι.

«Κρίνοντας απ' την αποτρεπτική νεκροκεφαλή στην ετικέτα, ο τρόπος σας φαίνεται αποτελεσματικός, σύντομος -και πρακτικός από πολλές απόψεις».

«Ακριβώς. Με νιώθετε.»

«Δεν θα το έλεγα έτσι, αλλά καταλαβαίνω.»

«Ήμουν πάντα φυγόπονος, ξέρετε. Δεν θα επέλεγα ποτέ κάτι που θα με υπέβαλε σε οδυνηρές διαδικασίες».

Ο οικοδεσπότης έπαιζε αφηρημένα με το μπουκαλάκι. Το στριφογυρνούσε στα χέρια του, κοιτώντας πότε αυτό και πότε τον επισκέπτη του. Στο μυαλό του χόρευαν έντονα δυο απολύτως αντιφατικές παρορμήσεις. Να τον πετάξει αμέσως έξω και να μάθει όσα περισσότερα μπορούσε για εκείνον.

«Ξέρετε» είπε τελικά, «είμαι άνθρωπος χαμηλών τόνων και πιστεύω βαθιά στην αυτοδιάθεση του ατόμου. Επιπλέον, πέρασα μια ασυνήθιστα δύσκολη νύχτα όσον αφορά τον ύπνο μου κι έχω πολύ χαμηλή ενέργεια».

«Γιατί μου τα λέτε αυτά;»

«Γιατί δεν σκοπεύω να παίξω το παιχνίδι σας».

«Τι νομίζετε πώς θέλω;»

«Αν πράγματι θέλετε να αυτοκτονήσετε, τότε το ακατανόητο μυαλό σας βρίσκει διασκεδαστική την ιδέα να προσπαθήσετε να κάνετε έναν άγνωστο να σας αποτρέψει από το να πεθάνετε. Τι είναι, κλήση για βοήθεια; Υπάρχουν άνθρωποι που μπορούν να σας βοηθήσουν. Αν θέλετε να σας βρω το τηλέφωνο.»

«Είστε υπέροχος, το ήξερα.».

«Βρίσκετε;»

«Μα βέβαια. Ησυχάστε, αγαπητέ μου. Αρκετή αναστάτωση σας έφερα ήδη, δεν θα ζητούσα ποτέ από εσάς κάτι τόσο χρονοβόρο που άλλωστε θα ήταν και απολύτως μάταιο. Έχω πάρει την απόφασή μου, βλέπετε».

«Πολύ καλά, τότε».

Οι δυο άντρες κοιτάζονταν για λίγο, σαν μια σιωπηλή μονομαχία. Πότε πότε κάποιος από τους δύο φαινόταν έτοιμος να σπάσει τη σιωπή. Κανείς όμως δεν το αποφάσιζε -και τα λεπτά περνούσαν. Έπειτα ο επισκέπτης κοίταξε το ρολόι του. Ήπια την τελευταία γουλιά του καφέ κι ετοιμάστηκε να φύγει.

«Λοιπόν, σας ευχαριστώ και πάλι για τον καφέ. Συγνώμη αν έγινα δυσάρεστος. Χάρηκα πάντως πολύ που σας γνώρισα. Εκπληρώσατε τις προσδοκίες μου στο ακέραιο».

«Φεύγετε;»

«Μα φυσικά. Άλλωστε, όπως μου είπατε σας περιμένει πολλή και σοβαρή δουλειά».

«Ασφαλώς. Σταθείτε όμως μια στιγμή. Μια που φαντάζομαι γνωρίζετε πως τόσο η επίσκεψή σας, όσο και αυτά τα όμορφα νέα που ήρθατε να μοιραστείτε μαζί μου σχετικά με το μέλλον σας είναι κάπως σπάνιες εμπειρίες, σίγουρα θα μπορούσε να κατανοήσετε την ένταση που μου προξένησε η συνύπαρξή μας».

«Βέβαια, απολύτως λογικό».

«Υπάρχει μια παιδιάστικη μικρή απόλαυση που προσφέρω στον εαυτό μου κάτι τέτοιες στιγμές που επιδιώκω να χαλαρώσω».

«Πεθαίνω να την ακούσω».

«Εκεί το μυαλό σας εσάς. Συνεχίζω. Το γνωρίζετε το Ούνο;»

«Το ποιό; Α, λέτε για αυτό το επιτραπέζιο που παίζουν τα μικρά;»

«Ακριβώς. Βλακώδες ε; Με αποφορτίζει. Το 'χω κατεβάσει και το παίζω συχνά στον υπολογιστή».

«Διασκεδαστικό, ίσως. Και λοιπόν;»

«Να, έλεγα, μήπως θα θέλατε να παίξουμε μια παρτίδα οι δυο μας».

«Και μετά λέτε πως εγώ είμαι παράλογος. Ποιος άραγε θα πρότεινε σε έναν αυτόχειρα μια παρτίδα Ούνο ως τελευταία πράξη του δράματος; Ούτε καν σκάκι.»

«Ας πούμε πως είναι θέμα άμιλλας. Παραβγαίνουμε στην τρέλα».

«Πολύ καλά. Μόνο που...»

«Μόνο που τι; Μη μου πείτε πως βιάζεστε; Για έναν αυτόχειρα ο χρόνος είναι ασήμαντος».

«Όχι, όχι, δεν είναι αυτό. Απλώς έχω κι εγώ τις παραξενιές μου με τα παιχνίδια. Δεν μου αρέσουν, ξέρετε, αν δεν υπάρχει κάτι να ρισκάρω».

«Τζογαδόρος;»

«Με την ευρεία έννοια. Δεν παίζω τυχερά παιχνίδια συχνά, αλλά αν δεν υπάρχει κίνητρο βαριέμαι».

«Μου λέτε πως θέλετε να βάλουμε ένα έπαθλο για τον νικητή;»

«Γιατί όχι;»

«Με ξεπερνάτε στην τρέλα.»

«Είμαι βέβαιος γι' αυτό.»

«Έχετε κάποια πρόταση;»

Ο επισκέπτης έψαξε τις τσέπες του παντελονιού του. Άνοιξε το πορτοφόλι του κι έβγαλε μερικά χαρτονομίσματα. Τα μέτρησε χαμογελαστός.

«Ας γίνω κοινότοπος, λοιπόν. Έχω πάνω μου διακόσια ευρώ. Αν χάσω είναι δικά σας. Αν κερδίσω μου δίνετε διακόσια ευρώ».

«Είδατε που είχα δίκιο από την αρχή;»

«Σε ποιο πράγμα;»

«Δεν καταλαβαίνετε πως μόλις τώρα η ηλίθια φάρσα σας αποκαλύφθηκε; Αν είχατε πραγματικά σκοπό να αυτοκτονήσετε, σε τι τάχα θα σας χρησίμευαν τα διακόσια ευρώ;»

«Μη σκέφτεστε τόσο κοντόφθαλμα, φίλε μου... Είναι ασυγχώρητο για έναν τόσο έξυπνο άνθρωπο. Ζήτησα απλώς να ρισκάρετε διακόσια ευρώ. Αυτό δεν οδηγεί στο συμπέρασμα πως θα τα κρατήσω. Θα μπορούσα να τα πετάξω στον δρόμο. Να τα σκίσω μπροστά σας. Να τα χαρίσω στον πρώτο περαστικό. Δικός μου λογαριασμός. Δέχεστε την πρόκληση ναι ή όχι;»

«Δέχομαι», είπε ο οικοδεσπότης και κατευθύνθηκε προς τη βιβλιοθήκη. Έψαξε για λίγο κι έβγαλε από ένα μικρό ντουλάπι μια φθαρμένη στοίβα κάρτες του παιχνιδιού.

«Όπως σας είπα, εγώ παίζω πια στον υπολογιστή. Πάει καιρός που έχω να παίζω με πραγματικό αντίπαλο».

Καθώς το είπε αυτό ένας μυς στο πρόσωπο του έκανε μια αδιόρατη σχεδόν σύσπαση.

«Ξεκινάμε», είπε ο επισκέπτης, που είχε δει το αδιόρατο.

«Θέλετε λίγο καφέ ακόμη;»

«Δεν θα έλεγα όχι».

«Να πούμε στους τριακόσους πόντους;»

«Και γιατί να μην το πούμε;»

Ξεκίνησαν να παίζουν με απόλυτη συγκέντρωση, χωρίς να μιλούν. Ήταν λες κι έπαιζαν κάτι άλλο, όχι ένα παιδικό παιχνίδι, αλλά μια επιδέξια παρτίδα σκακιού για πρωταθλητές. Η παρτίδα τέλειωσε με νικητή τον οικοδεσπότη.

«Ήταν όντως χαλαρωτικό. Τι λέτε και εσείς; Ήδη νιώθω πιο ήρεμος».

«Και πλουσιότερος. Αν βέβαια, θεωρείτε ότι είναι κάτι διακόσια ευρώ επιπλέον στο εισόδημά σας».

«Ασφαλώς. Ίσως είναι τα ευκολότερα χρήματα που κέρδισα εδώ και καιρό».

«Σε καλή μεριά, λοιπόν. Σ' εμένα έτσι κι αλλιώς άχρηστα θα ήταν. Είναι ώρα να πηγαίνω».

Ο οικοδεσπότης τον ξεπροβόδισε. Λίγο πριν φτάσουνε στην εξώπορτα μίλησε.

«Αλήθεια, πώς ήταν η διαδικασία του αποχαιρετισμού των δικών σας; Δε νομίζω πως θα παρουσιαστεί η ευκαιρία να ρωτήσω άλλον αυτόχειρα στο κοντινό μέλλον».

«Δεν σας καταλαβαίνω».

«Μη μου πείτε πως δεν έχετε ανθρώπους να αποχαιρετήσετε».

«Φυσικά και έχω, αλλά δεν θα αποχαιρετήσω κανένα. Δεν μπορώ τους μελοδραματισμούς, ξέρετε. Άλλωστε, όπως και εσείς, έτσι κι εκείνοι θα φαντάζονταν πως ψάχνω κάποιον να με μεταπείσει, πώς το είπατε; Κλήση βοήθειας; Οπότε θα χάναμε χρόνο και ενέργεια μ' αυτές τις ανοησίες. Θα το μάθουν όταν θα έχω φύγει πια και είναι ελεύθεροι να το διαχειριστούν όπως εκείνοι καταλαβαίνουν».

«Δεν έχετε κι άδικο. Για έναν αποφασισμένο άνθρωπο, θα ήταν επώδυνη μια τέτοια ένταση. Άλλωστε ποτέ δεν είναι ευχάριστο να προσπαθούν οι άλλοι να αλλάξουν τις αποφάσεις σου. Αν όμως υποθέσουμε πως τους

χαιρετούσατε τελικά, για πόσους ανθρώπους μιλάμε; Σε πόσους θα λείψετε, πιστεύετε;»

«Θα λείψω... Μεγάλη κουβέντα. Μακροπρόθεσμα σε κανέναν πιθανόν, όπως όλοι».

«Ελάτε τώρα, μην γίνεστε τόσο κυνικός, γιατί θα πελαγώσουμε στα διφορούμενα. Ας επιτρέψουμε στους εαυτούς μας λίγο χώρο για ρομαντισμό».

«Ε, αφού επιμένετε, ας σκεφτώ... Σίγουρα ο αδερφός μου θα πικραθεί. Φαντάζομαι και δυο τρεις καλοί φίλοι.»

«Εσείς; Ποιους θα επιθυμούσατε εσείς, ύστερα από λίγο, εκεί, στην ανυπαρξία; Αν φυσικά υποθέσουμε, πως υπάρχει κάπου να πάτε και μάλιστα πως μπορείτε ακόμη να επιθυμείτε σ' εκείνο το μέρος».

«Χαίρομαι που μέσα στο λίγο χρόνο της γνωριμίας μας, αποκαλύψατε κι αυτή τη ρομαντική και μεταφυσική πλευρά σας, αγαπητέ. Ίσως δεν φαίνεται, αλλά είμαι αρκετά συμπαθής σε πολύ κόσμο. Θα τολμούσα να πω πως είμαι δημοφιλής. Εγώ όμως δεν αφιέρωσα ποτέ πολύ χρόνο στους άλλους. Βαριέμαι εύκολα κι όσο μεγαλώνω αναζητώ συγκινήσεις διαφορετικές.»

«Διαφορετικές από τι;»

«Από αυτές των ανθρώπων που επέλεξαν να κάνουν οικογένεια, να ξυπνούν νωρίς, να συζητούν για παιδιά, για λογαριασμούς, προθεσμίες... Καταλαβαίνετε, φαντάζομαι».

«Λέτε δηλαδή, πώς δε θα σας λείψει κανείς;»

«Ε όχι δα, είναι κάπως υπερβολικό αυτό, υποθέτω. Σίγουρα ο αδερφός μου και οι δυο τρεις φίλοι που προανάφερα και γνωρίζω από μικρός θα περνούν κάποιες φορές από το μυαλό μου. Τέλος πάντων, από τα μύρια της αστρικής σκόνης που θα έχει γίνει το μυαλό μου».

«Τότε, μπορώ να σας πω μια ιδέα που μου ήρθε;»

«Ελεύθερα».

«Προτείνω ν' ανταλλάξουμε την πληρωμή μου».

«Τι εννοείτε;»

«Σας επιστρέφω τα χρήματά σας. Ως αντάλλαγμα λίγων ωρών της σύντομης πλέον ζωής σας για να αποχαιρετήσετε αυτούς τους ανθρώπους».

«Μα, σας εξήγησα ήδη, δεν επιθυμώ να μπω στη διαδικασία κανενός είδους αποχαιρέτισμού».

«Ασφαλώς και μου το εξηγήσατε κι εγώ το κατάλαβα πλήρως».

«Τότε;»

«Μα δεν είναι ανάγκη να ξέρουν ότι τους αποχαιρετάτε. Μπορείτε απλώς να περάσετε λίγη ώρα με τον καθέναν τους. Μπορείτε να το δείτε σαν ένα δώρο από εσάς για εκείνους».

«Τι είδους δώρο;»

«Το προνόμιο λίγων στιγμών μ' έναν φίλο που ετοιμάζεται αυτοβούλως και εντελώς συνειδητά για το τελευταίο του ταξίδι. Να είστε σίγουρος ότι δεν το ξεχάσουν».

«Βλέπω διασκεδάζετε να με ειρωνεύεστε. Θα σας ξαφνιάσω και θα σας κάνω τη χάρη. Πρώτον γιατί έχασα την παρτίδα και δικαιούστε να διαλέξετε την πληρωμή σας. Δεύτερον και σπουδαιότερο, γιατί για μένα λίγες μέρες δεν θα κάνουν ουσιαστική διαφορά».

«Πολύ ωραία, λοιπόν. Ιδού τα διακόσια ευρώ σας. Μπορείτε να τα αξιοποιήσετε σε κεράσματα. Είναι πάντα εξαιρετική ευκαιρία να κάνει κανείς γενναιόδωρες πράξεις, ιδίως όταν δεν του κοστίζουν απολύτως τίποτε».

2

Τις επόμενες μέρες, αυτός ο τόσο παράδοξος άνθρωπος που τον είχε επισκεφθεί δεν έβγαινε από το μυαλό του. Αναρωτιόταν, αν θα τον ξανάβλεπε ή είχε ήδη κάνει αυτό που είχε στο νου του. Ίσως δεν πίστευε πως θα αυτοκτονούσε. Από την άλλη, δεν είχε και κανένα στοιχείο για να τον αμφισβητήσει. Τίποτε δεν μπορεί να αποκλειστεί ποτέ με βεβαιότητα, όσο εξωφρενικό κι αν φαίνεται.

Η δική του καθημερινότητα εξελισσόταν χωρίς απρόοπτα. Δούλευε αρκετά, διάβαζε πολύ κι έκανε περισσότερο σεξ. Παρότι το θεώρησε ένδειξη διαταραχής, το έβρισκε λογικό.

Ποιος δε θα ταραζόταν με μια τέτοια επίσκεψη, όσο στωικός και αν ήταν. Μια βδομάδα περίπου μετά από την πρώτη επίσκεψη του γείτονα του, ένα Σάββατο βράδυ το κουδούνι της πόρτας του ξαναχτύπησε. Η προσμονή που ένιωσε τον αιφνιδίασε. Πήγε τρέχοντας ν' ανοίξει.

«Α, εσείς. Είστε ακόμη κοντά μας, λοιπόν».

«Ναι, δεν είμαι φάντασμα.»

«Χαίρομαι γι' αυτό.»

«Ήρθα να σας ενημερώσω πως εκπλήρωσα την υποχρέωση που ανέλαβα απέναντί σας. Και να σας αποχαιρετήσω. Εσείς που γνωρίζετε τι σκοπεύω να κάνω, δικαιούστε τουλάχιστον έναν αποχαιρετισμό».

«Περάστε. Ας πιούμε κάτι. Μην αποχαιρετιστούμε στο πόδι».

«Δεν θα αρνηθώ ένα ποτό.»

«Κρασί ή ουίσκι;»

«Θα προτιμήσω λίγο κρασί, ευχαριστώ».

Ο οικοδεσπότης άνοιξε ένα μπουκάλι που είχε φυλαγμένο από καιρό. Το άφησε λιγάκι ν' ανασάνει. Σέρβιρε σε ποτήρια κρασιού που είχε πολλά

χρόνια να χρησιμοποιήσει. Ο επισκέπτης το μύρισε κι ύστερα γεύτηκε λιγάκι. Φαινόταν ότι ήξερε από κρασιά.

«Εξαιρετικό Μερλό.»

«Θα έλεγα στην υγεία σας, αλλά μου φαίνεται κάπως άτοπο για την περίσταση».

«Σας έχει πει κανείς πως το μαύρο χιούμορ σας είναι λίγο προβλέψιμο;»

«Δεν έχω συχνά ευκαιρίες να το εξασκώ συγχωρείστε με. Λοιπόν; Για πείτε μου.»

«Τι θέλετε ν' ακούσετε;»

«Πώς πήγαν οι αποχαιρετισμοί σας.»

«Τι να σας πω; Όσο πιο πολύ καιρό γνωρίζω έναν άνθρωπο, τόσο περισσότερο εκπλήσσομαι με το πόσο λίγο έχω καταφέρει να τον μάθω».

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Συνάντησα τους φίλους μου έχοντας στο μυαλό ότι θα 'ναι η τελευταία φορά που τους βλέπω. Αυτό μ' έκανε να ρωτάω με ενδιαφέρον για τη ζωή τους. Ένιωσα πως τους άκουγα λες και μου μιλούσαν για την αλήθεια της ζωής ή κάτι αντίστοιχα σπουδαίο. Εκείνοι απλώς μιλούσαν όπως πάντα για τα μικρά τους νέα, τα προβλήματα, τα σχέδια κι όλα όσα μου έλεγαν πάντα. Εγώ περίμενα τη στιγμή που θα υποπτευθούν πως βαριέμαι και θα φεύγαμε, όμως αυτή τη φορά ήταν διαφορετικά».

«Περάσατε όμορφα από όσο καταλαβαίνω».

«Ναι. Ένιωσα πώς συνδέομαι. Πώς επικοινωνώ».

«Δεν το νιώθατε πριν;»

«Για να νιώσω σύνδεση με κάτι, έπρεπε να με διεγείρει έντονα».

«Τον αδερφό σας τον είδατε;»

«Ναι, βέβαια. Μάλιστα υπήρξε και μια μικρή περιπλοκή στα σχέδια μου, εξαιτίας του».

«Δηλαδή;»

«Έχει να πάρει τα αποτελέσματα μιας σημαντικής ιατρικής εξέτασης σε μια βδομάδα -και μου ζήτησε να τον συνοδέψω».

«Αχά! Κι άλλη παράταση, λοιπόν».

«Ναι, καταλαβαίνετε, δεν μπόρεσα να του αρνηθώ. Σπάνια ζητά τη βοήθειά μου. Συνήθως εγώ τον χρειάζομαι. Βασικά μόνο όταν τον χρειάζομαι, επιδίωκα την παρέα του, νομίζω».

«Σας ξάφνιασε που σας ζήτησε κάτι, ε;»

«Ναι. Ήταν το τελευταίο πράγμα που περίμενα. Είμαι συνηθισμένος να χειρίζομαι τους ανθρώπους. Απέφευγα όμως με μεγάλη επιδεξιότητα να γίνομαι έμπιστός τους. Μεγάλη ευθύνη. Πολύ άχαρη δουλειά. Ακόμα και τώρα δεν μπορώ να κακίσω τον εαυτό μου που τη φοβήθηκα».

«Άρα η στάση σας ήταν τέτοια που δεν του το επέτρεπε».

«Ίσως».

«Δυστυχώς, οι άνθρωποι είναι πάντα πολύ εξυπνότεροι από όσο νομίζουμε. Δεν καταφέρνουμε να ξεγλιστράμε. Και το ακόμη χειρότερο είναι πως μας αφήνουν να το πιστεύουμε».

«Ίσως έχετε δίκιο».

«Συνεχίζετε να επιθυμείτε με το ίδιο σθένος την αυτοκτονία σας;»

«Ασφαλώς».

«Αλήθεια δε σας ρώτησα, τι δουλειά κάνετε;»

«Καθηγητής πληροφορικής είμαι στο πανεπιστήμιο. Εδώ και κάποιους μήνες βρίσκομαι σε εκπαιδευτική άδεια».

«Πρακτικό. Δε θα χρειαστεί να διακόψετε τις παραδόσεις. Σας άρεσε η δουλειά στο πανεπιστήμιο;»

«Δε βαριέστε... Μια δουλειά είναι κι αυτή σαν όλες τις άλλες. Πάντα έβρισκα πολύ ύποπτη την εμμονή των ανθρώπων να βρουν μια δουλειά που αγαπούν. Μου ακουγόταν σαν όρκος στη μονομανία».

«Τον οποίο και δεν πήρατε να υποθέσω».

«Όχι. Είχα αλλεργία πάντοτε στην αφοσίωση κάθε είδους. Έκανα πολλές διαφορετικές δουλειές. Καταρχάς σπούδασα πολύ στη ζωή μου και σε απολύτως διαφορετικά αντικείμενα μεταξύ τους. Με εξιτάρει να καταναλώνω γνώσεις. Κι εσείς; Πώς βγάζετε το ψωμί σας όταν δεν κερδίζετε σε επιτραπέζια;»

«Δαμάζοντας τους αριθμούς. Οικονομικές αναλύσεις, ας πούμε».

«Απίστευτο».

«Τι σας ξαφνιάζει τόσο;»

«Κρίνοντας από το σπίτι και τον τρόπο ομιλίας σας, θα υπέθετα κάτι πιο καλλιτεχνικό».

«Αφήνω την ποίηση για τη βιβλιοθήκη μου και τους αριθμούς για το γραφείο».

«Ακούγεται σαν εγχειρίδιο ζωής, βασισμένο στη διακόσμηση».

«Δεν το είχα σκεφτεί ποτέ. Χαριτωμένο εύρημα. Τι άλλο σας εξιτάρει εκτός από την συσσώρευση γνώσεων;»

«Τίποτε ιδιαίτερο, πια. Παλαιότερα τα ταξίδια, το σεξ με καινούριες γυναίκες... Νιώθω αφόρητη πλήξη στα μέρη που ξέρω. Και πλέον νιώθω πως όλα γίνονται μέρη που ξέρω».

«Γι' αυτό θέλετε να αποχωρήσετε;»

«Ναι. Από πλήξη. Δεν γοητεύομαι πια από κάτι συγκεκριμένο. Πόσες εμπειρίες να κυνηγήσει κανείς. Με κούρασε η απομάγευση της ζωής μου. Έχει πολύ υπαρξιακή αγωνία η ματαιότητα. Γνωρίζετε, φαντάζομαι. Είχα την τύχη να ζήσω πολλά. Ίσως το μόνο ξεβόλεμα που δεν έχω τολμήσει να είναι αυτό».

«Αν ακολουθούσαν το παράδειγμά σας όσοι πλήττουν, το είδος μας θα κινδύνευε σοβαρά να εκλείψει».

«Δε θα έχανε και πολλά ο κόσμος νομίζω».

«Δεν ξέρω τι εννοείται λέγοντας ο κόσμος. Δεν μπορώ να αντιληφθώ τόσο μεγάλα μεγέθη. Προτιμώ να σκέφτομαι τον κόσμο ως το άθροισμα ενός συνόλου πολλών μονάδων».

«Και ποια η διαφορά;»

«Θα πάρει πάνω από μια βδομάδα να σας εξηγήσω και δεν την έχετε από όσο γνωρίζω».

«Σωστά τα λέτε».

«Μήπως είστε για μια παρτίδα Ούνο;»

«Πάλι σας προξένησα ένταση;»

«Όχι. Μετά από λίγο κρασί μου αρέσει να παίζω».

«Ας είναι».

«Σε τι θα ποντάρουμε αυτή τη φορά; Δεν ήρθα τόσο απροετοίμαστος απόψε. Σκέφτηκα πως μπορεί να μου ζητούσατε να παίξουμε. Τι θα λέγατε για 250;»

«Τα βλέπω».

Η παρτίδα διαμείφθηκε ξανά μέσα σε απόλυτη σιωπή. Μοναδικές παύσεις τα λίγα δευτερόλεπτα που έπιναν τα ποτά τους οι δυο παίκτες. Πρώτος στους τριακόσιους πόντους έφτασε πάλι ο οικοδεσπότης.

«Είστε εκνευριστικά τυχερός».

«Η εσείς απελπιστικά άτυχος».

«Όπως και να 'χει κερδίσατε».

«Να υποθέσω ότι έχετε τακτοποιήσει τα έξοδα της κηδείας;»

«Ναι, έχω φροντίσει τα πάντα».

«Αλήθεια, πώς τη φαντάζεστε;»

«Δεν με απασχολεί διόλου».

«Δεν σας πιστεύω. Ένας άνθρωπος που επιζητά την έξαψη σε όλες της εκφάνσεις της ζωής του, ένας άνθρωπος που φτάνει στο θάνατο απλώς από τη μέθη της πρόκλησης, δεν μπορεί παρά να έχει φαντασιωθεί την κηδεία του ως την τελευταία της λεπτομέρεια».

«Κι όμως γελιέστε. Σας το είπα και την προηγούμενη φορά, δεν πιστεύω ότι ουσιαστικά θα ζημιωθεί κανείς από την απουσία μου. Άρα αδιαφορώ για το ποιό θα παραβρεθούν και τι θα λένε μετά».

«Πολύ μετριοπαθής αντίδραση για τυχοδιώκτη».

«Σας απογοητεύω;»

«Απλώς, δεν με πείθετε. Σπάνια υπάρχει κάτι αυθεντικό στις απόψεις περί ασημαντότητας».

«Τι εννοείτε;»

«Το να πιστεύεις πως είσαι ασήμαντος και κανείς δε θα σκοτιστεί ιδιαίτερα όταν πεθάνεις, είναι η πιο ασφαλής μέθοδος για να μην σκοτίζεσαι εσύ ο ίδιος ιδιαίτερα για τους άλλους όσο ζεις. Αν δεν έχει αντίκτυπο η παρουσία σου για τους άλλους, τότε και οι άλλοι είναι ασήμαντοι για σένα. Αναλώσιμοι. Γιατί να μην πληγώνει κανείς, να μην προδίδει, να μην τσαλακώνει, αν πρόκειται για αναλώσιμους ρόλους στο θέατρό του; Λογικό δεν το βρίσκετε;»

«Με κατηγορείτε για αδιαφορία;»

«Όχι περισσότερο από όσο κατηγορήσατε πριν εσείς ο ίδιος τον εαυτό σας. Και σίγουρα όχι περισσότερο από όσο κατηγορώ εμένα».

«Φαίνεται πως οι νίκες σας στο Ούνο σας βάζουν ιδέες».

«Πιθανόν. Πώς πάτε από χρέη;»

«Ανησυχείτε για τους κληρονόμους μου; Δεν κινδυνεύετε να σας ζητήσουν δανεικά, σας διαβεβαιώ».

« Στα υπαρξιακά χρέη αναφέρομαι».

«Μα, την αλήθεια, είστε πολύ αινιγματικός άνθρωπος».

«Αλλά δεν σας γοητεύουν τα ανινίγματά μου».

«Τι ακριβώς θέλετε να πείτε;»

«Ας είναι. Πώς είναι το παθητικό σας όσον αφορά τις συγνώμες και τις ευχαριστίες προς τρίτους;»

«Αυτά είναι τα υπαρξιακά χρέη;»

«Τα μεγαλύτερα τουλάχιστον, ναι».

«Δεν θυμάμαι να ήμουν ποτέ τόσο εκδηλωτικός με τους ανθρώπους».

«Καυχιέστε για μια ζωή γεμάτη εμπειρίες. Ταξίδια, ερωμένες, γνώσεις. Είστε ο μόνος υπεύθυνος γι' αυτή τη ζωή, πιστεύετε;»

«Σίγουρα είχα υποστήριξη και συνοδοιπόρους κατά κάποιο τρόπο, ναι».

«Όχι μόνο...»

«Πού θέλετε να καταλήξετε;»

«Η άγρα εμπειριών έχει κι αυτή τα δικά της θύματα στο δρόμο όπως όλα, δε νομίζετε;»

«Δεν σας ταιριάζει η ηθικολογία».

«Δεν είναι ηθικολογία».

«Πώς θα αποκαλούσατε εσείς ένα κήρυγμα περί ευχαριστιών και θυμάτων;»

«Ανθρώπινη κατάσταση».

«Πέρασε η ώρα, πρέπει να κοιμηθείτε, φαντάζομαι».

«Και οι δυο μας εξ όσων γνωρίζω. Απλώς εγώ φιλοδοξώ να ξυπνήσω αύριο».

«Σωστά».

«Ωστόσο λέω ν' ανταλλάξω ξανά την πληρωμή μου».

«Τι θέλετε αυτή τη φορά;»

«Μια που έτσι κι αλλιώς υποσχεθήκατε στον αδερφό σας να αναβάλετε ακόμη μια βδομάδα το ανεπίστρεπτο ταξίδι σας, σας ζητώ να την περάσετε μοιράζοντας ευχαριστίες και συγνώμες».

«Σε ποιούς;»

«Αυτό το ξέρετε καλύτερα από μένα».

«Το κρασί σας πειράζει».

«Μυρίζω το φόβο σας».

«Με προσβάλετε».

«Πώς αλλιώς να ερμηνεύσω την άρνηση ενός ανθρώπου που αγαπά το ξεβόλεμα μέχρι θανάτου, που κυνηγά εμπειρίες και περιπέτειες παντός είδους, να ζητήσει λίγες ανώδυνες συγνώμες και να ευχαριστήσει κάποιους ανθρώπους;»

«Δε φοβάμαι αγαπητέ μου. Δε βλέπω απλώς το λόγο. Μου φαίνεται ηλίθιο».

«Σε μια βδομάδα τελειώνουν όλα για εσάς. Τι σας πειράζει να κάνετε κάτι ηλίθιο;»

«Είστε σίγουρος πως δεν προτιμάτε τα 250 ευρώ;»

«Μόνο αν εσείς είστε σίγουρος πως φοβάστε τόσο την αντιπρόταση που σας έκανα».

«Δεκτή. Δεν μπορώ να ανεχτώ να σπιλώσετε τη μνήμη μου κατηγορώντας με για δειλία».

«Πολύ καλά, τότε».

«Καλό σας βράδυ».

«Να προσέχετε στον δρόμο».

3

Του είχε γίνει εμμονή πια ο μέχρι πριν δυο βδομάδες άγνωστος γείτονας. Δεν ήξερε ακριβώς γιατί, αλλά είχε καταντήσει να σκέφτεται μόνο εκείνον. Τι να έκανε; Θα τηρούσε την υπόσχεσή του; Θα τον έβλεπε ξανά πριν δώσει τέλος στη ζωή του; Αυτή η τελευταία σκέψη τον ενοχλούσε αφάνταστα. Δεν επέτρεπε στον εαυτό του να το παραδεχτεί, μα δεν άντεχε στην ιδέα να μην ξαναδεί αυτόν τον άνθρωπο.

Κατέπνιξε αρκετές φορές την παρόρμηση να πάει ο ίδιος να τον συναντήσει. Ερχόταν όλο και πιο έντονα με το πέρασμα των ημερών. Άρχισε να βλέπει στον ύπνο του πως πήγαινε στην κηδεία του. Άλλες φορές πάλι, πως έπαιζαν Ούνο σ' ένα κελί που δεν άνοιγε ποτέ και είχαν για θεατές... όχι, αυτό δεν μπορούσε να το ομολογήσει ούτε στον εαυτό του.

Είχε παραπάρει στα σοβαρά αυτή την ιστορία. Ένας άγνωστος θεότρελος ήταν μόνο. Τίποτε προσωπικό. Δεν τον αφορούσε. Είτε αυτοκτονούσε στα αλήθεια, είτε όχι, η ζωή θα συνεχιζόταν όπως πριν.

~~

Την τρίτη φορά τα χτυπήματα στην πόρτα έμοιαζαν σαν δώρο που περίμενε από χρόνια. Έτρεξε ως εκεί μηχανικά σχεδόν. Με την ελπίδα ο ξένος να μη δει την ανυπομονησία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

«Έχετε αρχίσει να γίνεστε τακτικός θαμώνας. Περάστε».

«Οι ανοησίες σας με έβαλαν σε μπελάδες. Αυτό ήρθα να σας πω».

«Αφήστε τα αυτά για λίγο. Θα πιείτε κάτι; Λίγο κρασί όπως και την προηγούμενη φορά;»

«Ναι, σας ευχαριστώ. Σήμερα είμαι εγώ που νιώθω ένταση.»

«Πώς είναι οι εξετάσεις του αδερφού σας;»

«Το θυμάστε ακόμα, ε; Με εντυπωσιάζετε συνεχώς. Καλά είναι ευτυχώς. Ανακουφίστηκε πολύ».

«Εσείς, όχι;»

«Ναι, βέβαια».

«Σε τι μπελάδες σας έβαλα;»

«Πέρασα μια βδομάδα μιλώντας σαν μανιακός στα τηλέφωνα.

Ευχαρίστησα όποιον μπόρεσα να σκεφτώ και πέρασε από τη ζωή μου όλα αυτά τα χρόνια. Από φοιτητές που μου έκαναν μικρά ανόητα δώρα, συναδέλφους που με βοήθησαν με εργασίες, φίλους, γυναίκες, όλους. Έχω το ελάττωμα όταν παίζω ένα παιχνίδι να το παίζω ως το τέλος».

«Και γιατί είναι ελάττωμα αυτό;»

«Δεν ήξερα πως από τα πιο ακραία σπορ που υπάρχουν είναι να μοιράζεις ευχαριστίες και συγνώμες στους ανθρώπους».

«Τόσο ακραίο ήταν λοιπόν;»

«Κάνετε τον ανήξερο τώρα έτσι; Κυνηγούσα την αδρεναλίνη σε ό,τι μπορείτε να φανταστείτε. Τόσο έντονα και τόσο άγχος δεν ένιωσα ποτέ ως τώρα».

«Μόνο για τις ευχαριστίες σας μου μιλήσατε τόση ώρα όμως. Μήπως δειλιάσατε να παίξετε το παιχνίδι της συγνώμης;»

«Να είστε βέβαιος πως όχι. Να ξέρατε με πόσους μίλησα. Για πόσα μικρά και μεγάλα, πόσα τετριμμένα και επουσιώδη, απολογήθηκα. Εθίστηκα στις απολογίες. Μετέτρεψα τον εαυτό μου σε έναν χαρούμενο απολογούμενο για αμαρτίες όλων των μεγεθών. Σαν δικαζόμενος σε απολυταρχικά καθεστώτα ομολογούσα ευχαρίστως εγκλήματα που έκανα και άλλα που δε θυμάμαι καν αν τα έχω διαπράξει... Μιλούσα, μιλούσα, μιλούσα, έκλαιγα σαν μωρό παιδί το ίδιο έντονα για μια γυναίκα που απάτησα, ένα φίλο που πούλησα σε μια δύσκολη στιγμή και μια

μακαρονάδα που δεν μαγείρευα ενώ την είχα υποσχεθεί. Όλα είχαν ξαφνικά το ίδιο βάρος. Έφτανε απλώς να τα ομολογήσω. Και το πιο παράξενο, το πιο παράλογο από όλα· δεν υπήρχαν δικαστές πουθενά. Πουθενά ιεροεξεταστές. Μόνο εγώ που διψούσα να ομολογήσω και άνθρωποι που ρουφούσαν όσα έλεγα με γαλήνη, με ανακούφιση, με παρηγορητική διάθεση. Δεν υπάρχει κανείς λόγος να τιμωρήσεις κάποιον που μετανοεί αυτοβούλως και απρόκλητα. Δεν το φανταζόμουν ποτέ αυτό».

«Είστε καταπληκτικός».

«Όσοι με άκουγαν στην αρχή κόντευαν να πεθάνουν από έκπληξη και ύστερα κλαίγανε μαζί μου, μπαίνοντας σε εξομολογήσεις και μοιράσματα».

«Πρέπει να ήταν κάτι πολύ ιδιαίτερο».

«Σας ορκίζομαι ιδέα δεν είχα πόσο εθιστικοί μπορούν να είναι οι άλλοι άνθρωποι».

«Ευτυχώς δηλαδή που θα αποτοξινωθείτε βίαια εντός ολίγου, ε;»

Ο επισκέπτης ξεκίνησε να βηματίζει σκεπτικός -κοιτώντας τη βιβλιοθήκη όπως την πρώτη φορά που ήρθε. Ήταν σαν να έψαχνε κάτι που και ο ίδιος δεν ήξερε τι ήταν. Μετά από αρκετή ώρα το βλέμμα του σταμάτησε σε μια φωτογραφία.

«Εσείς είστε σε αυτή τη φωτογραφία;»

«Τι;»

«Εσείς είστε. Που να με πάρει ο διάλογος, εσείς είστε. Πόσο νέος. Οι άλλοι μαζί σας, ποιοί...»

«Φύγε από εκεί, αμέσως».

«Ευτυχώς γιατί σκεφτόμουν να σας ζητήσω να καταργήσουμε τον πληθυντικό ανάμεσά μας. Είναι ανοίκειος πια».

«Άκουσες τι είπα; Φύγε από εκεί».

«Εντάξει, εντάξει. Δεν έγινε και τίποτε».

Ο επισκέπτης απομακρύνθηκε. Ο οικοδεσπότης χρειάστηκε λίγο χρόνο για να ελέγξει την ανάσα του.

«Συγγνώμη για τις φωνές. Θα βάλω ένα ποτό. Θέλεις κι εσύ ακόμα ένα;»

«Ναι, θα σου κάνω παρέα. Ειδικά αν μιλάμε στον ενικό. Ξέρεις, αυτή τη βδομάδα έκανα τον πιο ανάλαφρο ύπνο της ζωής μου».

«Δεν συγχρονιζόμαστε, αυτό είναι βέβαιο».

«Ίσως πρέπει να παίζεις κι εσύ το παιχνίδι που μου πρότεινες».

«Τόσα κρίματα είχες που δεν σ' άφηναν να κοιμηθείς;»

«Όχι. Ένιωσα ελεύθερος, όμως».

«Ελεύθερος από τη βλακεία;»

«Τι είναι πάλι αυτό;»

«Τίποτα. Κάτι δικά μου, με συγχωρείς».

«Νομίζω ήρθε η ώρα για μια παρτίδα ακόμα. Έχεις πολύ ένταση ».

«Δεν έχω κέφι».

«Έλα τώρα. Τώρα που το συνήθισα; Εξάλλου, η τελευταία μας θα είναι. Θα γλιτώσεις μια και καλή από μένα».

«Έστω. Θα διαλέξω όμως εγώ αυτή τη φορά πού θα ποντάρουμε».

«Για λέγε... Κάτι πήρες κι εσύ από μένα, τελικά. Κόλλησες το μικρόβιο του τζόγου».

«Τις δύο προηγούμενες φορές κέρδισα συνολικά 450 ευρώ. Τα αντάλλαξα με κάτι άλλο. Αν λοιπόν χάσω, θα σου δώσω 500 ευρώ».

«Μέσα. Κι αν χάσω πάλι εγώ;»

«Τότε, θα εγκαταλείψεις οριστικά την ιδέα της αυτοκτονίας».

«Και πώς μπορείς να το ελέγξεις αυτό;»

«Δεν μπορώ. Βασίζομαι στο λόγο σου. Είπες πως παίζεις όλα τα παιχνίδια ως το τέλος».

«Αποκλείεται. Το έχω αποφασίσει. Δεν αλλάζει αυτό. Ζήτα κάτι άλλο».

«Τότε ας αποχαιρετιστούμε εδώ. Καλό σου ταξίδι στη λήθη».

Ο οικοδεσπότης σηκώθηκε, σαν να του έλεγε ότι ήρθε η ώρα να φύγει.

«Περίμενε. Θα παίξω. Δεν μπορεί να χάνω συνέχεια. Οι πιθανότητες θα είναι με το μέρος μου αυτή τη φορά. Θα παίξουμε στους πεντακόσιους πόντους».

«Έγινε».

«Ίσως να μπορούσα να μπω στο βιβλίο Γκίνες ως ο μόνος άνθρωπος που έπαιξε τη ζωή του στο Ούνο. Τι λες, αν κερδίσω την παρτίδα και πεθάνω, θα το φροντίσεις;»

«Βλέπω η ματαιοδοξία σε συντροφεύει ως το τέλος».

«Όλους μας. Παίξε».

Νεκρική σιγή έπεσε ξανά, όσο έπαιζαν. Το σκορ άλλαζε συνέχεια και η παρτίδα κρατούσε πολύ.

«Θέλω πενήντα μόνο πόντους για να κερδίσω τον θάνατό μου».

«Παίξε και σκάσε».

Λίγα λεπτά αργότερα το παιχνίδι τελείωσε. Η νίκη πέρασε στα χέρια του επισκέπτη.

«Αυτό θα πει νίκη ζωής και θανάτου», είπε ο οικοδεσπότης και πέταξε τα χαρτιά στο πάτωμα.

«Σου χάλασε τελείως το κέφι.»

«Απλώς δε μου αρέσει να χάνω.»

«Να σου πω κάτι; Θέλω κι εγώ να ανταλλάξω τη πληρωμή μου. Άλλωστε τι να τα κάνω τα 500 ευρώ αυτόχειρας άνθρωπος;»

«Τι θες;»

Ο ξένος πήγε ξανά στη βιβλιοθήκη.

«Πες μου γι' αυτή τη φωτογραφία.»

Την πήρε και γύρισε στο τραπέζι του παιχνιδιού.

«Αυτό ξέχνα το.»

«Θα αρνηθείς να εκπληρώσεις την τελευταία επιθυμία ενός αυτόχειρα;»

«Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό.»

«Πολύ καλά, λοιπόν... Τότε κι εγώ, θα την πάρω μαζί μου. Με όλη τη σημασία της λέξης.»

«Μην τολμήσεις.»

«Σταμάτησέ με, αν μπορείς.»

Ο επισκέπτης σηκώθηκε και πήγε προς την πόρτα.

«Γύρνα πίσω αμέσως, ακούς;»

«Αντίο για πάντα.»

«Μόνο αυτό έχω.»

Ξεκίνησε να κλαίει γερμένος στο τραπέζι. Ο άλλος έμεινε άφωνος να τον κοιτά.

«Τι είπες;»

«Τίποτε άλλο δεν έχω. Μονάχα αυτή τη φωτογραφία».

Τον πλησίασε αργά κι έκατσε απέναντι του. Κράτησε για λίγο τη φωτογραφία κι ύστερα την άφησε κάτω.

«Ωστε είναι αλήθεια».

«Ποιό πράγμα;»

«Πώς κυλάει αίμα στις φλέβες σου. Νόμιζα πως είσαι μόνο ατάκες, βιβλία και Ούνο».

«Μην την ξαναγγίζεις. Σε παρακαλώ».

«Τι κάνεις όταν δεν παίζεις παρτίδες με μελλοθάνατους;»

«Δική μου δουλειά».

«Κέρδισα την τελευταία μας παρτίδα. Αυτό όπως ξέρεις σημαίνει πως θα φύγω πολύ σύντομα από αυτό τον κόσμο και τα μυστικά σου δεν κινδυνεύουν».

«Δεν έχω μυστικά. Μόνο οι ηλίθιοι έχουν μυστικά. Απλώς δε θέλω να μιλήσω για μένα».

«Πόσο καιρό είχε να πατήσει κάποιος το πόδι του εδώ πριν από μένα; Πόσο καιρό θα κάνει να πατήσει αφού φύγω εγώ; Κλείστηκες σε αυτό το μπουντρούμι τόσα χρόνια. Βγαίνεις μόνο όταν είναι απαραίτητο. Δε μιλάς σε κανένα. Γιατί;»

«Γιατί δεν έχω να πω τίποτε σε κανένα».

«Γιατί;»

«Γιατί έτσι γουστάρω».

«Κοίτα γύρω σου».

«Τι;»

«Κοίτα. Τι βλέπεις;»

«Παράτα με. Φύγε επιτέλους, πια. Άσε με ήσυχο».

«Τι βλέπεις;»

«Δεν ξέρω. Το σαλόνι, τα ποτά,, το...»

«Κοίτα όλα αυτά τα βιβλία. Τοίχοι γεμάτοι βιβλία. Κοίτα τους δίσκους. Τα έπιπλά σου. Κοίτα».

«Τι θέλεις;»

«Κοίτα πόση ομορφιά έχεις εδώ μέσα. Είσαι άνθρωπος της ομορφιάς, γαμώ το σου. Γιατί δεν το βλέπεις;»

«Ποιος νοιάζεται για την ομορφιά;»

Ο οικοδεσπότης ξεκίνησε να κλαίει με λυγμούς.

«Δεν είναι ομορφιά αυτή που βλέπεις εδώ μέσα. Ίσως κάποτε ήταν ναι, μα τώρα πια δεν είναι. Ένα μουσείο είναι, αφιερωμένο στην ομορφιά που υπήρχε».

Μάζεψε τα δάκρυα του. Έμειναν αμίλητοι. Ο οικοδεσπότης άγγιξε τις κάρτες του παιχνιδιού. Πήρει μια στο χέρι και χαμογέλασε θλιμμένα.

«Αυτή εδώ η τράπουλα, είναι το πιο ζωντανό έκθεμα αυτού του φρικτού μουσείου. Της ομορφιάς που λες και εσύ. Σε ένα άλλο τραπέζι, σε ένα άλλο σαλόνι, ήμουν εγώ που προσπαθούσα να ηρεμήσω εκείνη που έκλαιγε με αυτή την τράπουλα. Είχαμε τσακωθεί. Καβγαδίσαμε σπάνια, αλλά έντονα. Ύστερα από ένα τέτοιο καβγά ένα βράδυ, εκείνη καθόταν στο σαλόνι και έκλαιγε. Δεν μπορούσα να την βλέπω να κλαίει. Με έπιανε πανικός πάντα όταν έκλαιγε. Μέσα στην ταραχή μου, το μάτι μου έπεσε στις κάρτες. Της πρότεινα να παίξουμε. Ξαφνιάστηκε τόσο που έπαψε να κλαίει. Από τότε το Ούνο έγινε το παιχνίδι των διαπραγματεύσεων μας. Κάθε διαφωνία λυνόταν εκεί αν αποτύγχαναν επιχειρήματα. Ο

προορισμός μιας εκδρομής, το βραδινό φαγητό, η παράσταση που θα βλέπαμε, όλες μας οι διαμάχες ρυθμίζονταν με μια παρτίδα Ούνο.»

Άφησε κάτω την κάρτα που κρατούσε. Έβαλε να πει λίγο κρασί, ενώ σκεφτόταν. Έπειτα σήκωσε τη φωτογραφία.

«Θες να μάθεις ποιοί είναι σε αυτή τη φωτογραφία; Δες τη. Είμαι εγώ, εκείνη -και δυο φίλοι. Έντεκα χρόνια πριν. Σε μια εκδρομή. Η τελευταία φωτογραφία που βγάλαμε ποτέ μαζί.»

Δάκρυα άρχισαν ξανά να τρέχουν ανεξέλεγκτα από το πρόσωπό του. Πότιζαν τα μαλλιά της κοπέλας στη φωτογραφία.

«Είχαμε πιεί. Πηγαίναμε για βραδινό μπάνιο στη λίμνη. Ο φίλος που οδηγούσε είχε πιεί περισσότερο από όλους. Δεν θέλαμε να οδηγήσει, αλλά δε μας άκουσε. Όλα έγιναν σε μια στιγμή. Τα πάντα, όλα σε μια στιγμή. Ομορφιά. Να σου πω εγώ για την ομορφιά. Ξέρεις πόση γαμημένη ομορφιά υπήρχε στο τοπίο τότε που τρακάραμε; Ξέρεις τι υπέροχη θέα είχαν αυτοί οι τρεις από το σημείο που πέθαιναν; Λέγε, ξέρεις; Τους έβλεπα να υποφέρουν και δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Όλο αυτό κράτησε πέντε λεπτά, πέντε ώρες, πέντε ολόκληρες ζωές ούτε που θυμάμαι. Σε τι χρειάζεται η ομορφιά, πες μου. Τι χρειάζεται να υπάρχει, αν δεν μπορείς να κάνεις τίποτα για αυτούς που αγαπάς; Ομορφιά. Όλη η ομορφιά του κόσμου δεν μπορεί να στεγνώσει το δάκρυ μου από τότε».

«Και λοιπόν;»

«Τι εννοείς και λοιπόν;»

«Τι έγινε αν δε στεγνώσει το δάκρυ σου; Και με υγρά μάτια όμορφος είσαι. Δεν σ' εμπόδισαν να μάθεις έναν άγνωστο να ζει».

«Δεν έμαθα τίποτε σε κανέναν. Ούτε ξέρω ποιος είσαι. Παίξαμε ένα χαζό παιχνίδι και σου έλεγα βλακείες, αυτό είναι όλο. Κανένα δε βοήθησα,

τίποτε δεν έκανα για κανένα. Στους μόνους που ήθελα να κάνω κάτι, δεν μπόρεσα. Δε θέλω να με χρειάζεται κανείς. Τίποτα δε θέλω».

«Κι όμως, εγώ σε χρειάζομαι. Θυμάσαι που μου είπες πώς μύρισε το φόβο μου; Τώρα μυρίζω εγώ το δικό σου. Φοβάσαι. Φοβάσαι τη δύναμή σου. Ήρθα στο σπίτι σου από καθαρό παραλογισμό. Μου φάνηκε συναρπαστικό να σε γνωρίσω και να μοιραστώ την απόφασή μου να αυτοκτονήσω με έναν άγνωστο. Και εσύ με αυτό το χαζό παιχνίδι και τις βλακειές που μου έλεγες όπως είπες, μου έδειξες ποιός είμαι. Ποιος υπήρξα σε όλη μου τη ζωή. Ζούσα για το πουλί μου, το στομάχι μου και τις τρέλες μου. Μέσα σε τρεις βδομάδες πήγα όσο κοντά δεν είχα τολμήσει ποτέ να φανταστώ στους ανθρώπους. Το ξέρεις. Σ' εσένα το χρωστάω. Στη δύναμή σου. Στην ομορφιά. Δεν είναι νεκρή η ομορφιά που υπάρχει εδώ. Που υπάρχει σε εσένα πρώτα από όλα. Ίσως εσύ κάνεις τα πάντα για να τη σκοτώσεις. Ίσως κάνεις τα πάντα για να πείσεις τον εαυτό σου πως είναι νεκρή, μα δεν είναι.. Αυτή φοβάσαι. Από αυτή κρύβεσαι. Είναι σκληρό όμως αυτό. Και πιο σκληρό δεν είναι για σένα. Για τους άλλους είναι. Δε σου ζητάω να στεγνώσουν τα δάκρυα σου. Ίσως νομίζεις πως τα χρωστάς σε αυτούς που έχασες. Δικαίωμά σου να τους το πληρώνεις σε όσες δόσεις θέλεις. Για όσο θέλεις. Για όσο αντέχεις. Η δύναμή σου όμως... τι κάνεις με αυτή;»

Ο οικοδεσπότης άπλωσε το χέρι του και το έβαλε πάνω σ' εκείνο του επισκέπτη. Χαμογέλασαν πικρά κι οι δύο, κάτω από δακρυσμένα μάτια.

«Έχεις μια αυτοκτονία να ολοκληρώσεις, αν δεν κάνω λάθος».

«Πολύ αργά πια. Δεν μπορώ να φύγω. Θα ήταν πολύ χυδαίο να πλησιάσω τόσο πολύ τους ανθρώπους που με αγαπούν, απλώς για να τους αφήσω ξανά. Το σημαντικό όμως δεν είναι αυτό. Είναι πως εγώ δεν μπορώ πια να τους αφήσω. Είσαι κι εσύ ένας από αυτούς, αν θέλεις να ξέρεις».

Χωρίς δισταγμό αγκαλιάστηκαν σφιχτά. Κι άλλα δάκρυα, μαζί με γέλια.

«Πάντως πάλι τα λεφτά σου έμειναν στα χέρια. Κι όταν χάνεις, τυχερός είσαι».

«Ίσως. Ίσως και να είμαι».

ΤΕΛΟΣ